

Του **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ**
(info@xrimaonline.gr)

Η αβάσταχτη ελαφρότητα του λαϊκισμού

Ουδείς εξεπλάγη με τις αντιδράσεις κυβέρνησης και αντιπολίτευσης κατά την αποτίμηση της συνάντησης Σαμαρά-Μέρκελ. Οι ακρότητες που ειπώθηκαν ένθεν-κακείθεν υπαγορεύονταν από τη συγκυρία που θέλει τη χώρα να εισέρχεται σε παρατειμένη προεκλογική περίοδο, μέχρι την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας. Φυσικά, ούτε ο πρωθυπουργός εμφανίστηκε ικέτης «εξευτελίζοντας τη χώρα», ούτε κατίγαγε περιφανή νίκη εξασφαλίζοντας οριστικές λύσεις για τα ελληνικά προβλήματα.

Η αλήθεια είναι πως τέθηκε δημόσια η ατζέντα της κυβέρνησης, που περιλαμβάνει φοροελαφρύνσεις, σταδιακή απεμπλοκή από το μνημόνιο και αποχώρηση του ΔΝΤ από τη χώρα κοινή συναινέσει, χωρίς να υπάρχει η γνωστή παγωμάρα από την άλλη πλευρά. Και αυτά από μόνα τους θα ήταν αρκετά και θα έδειχναν σαφή αλλαγή κλίματος, αν το επικοινωνιακό επιτελείο του Μαξίμου δεν καλλιεργούσε υπέρμετρες προσδοκίες από τη συνάντηση, για να τις μαζέψει μετά την αντίδραση της γερμανικής πλευράς, που έθεσε τον πίκη στο κανονικό του ύψος.

Είναι γεγονός πως οι τελευταίες δημοσκοπήσεις έχουν ενσπείρει κάποιον πανικό σε ορισμένα ψηφολόγια στελέχη της κυβέρνησης, καθώς βλέπουν την πρωτιά του ΣΥΡΙΖΑ να παγιώνεται. Η είσοδος, δε, εκπροσώπων της λαϊκής δεξιάς, ουδόλως βιόθυνε την κυβέρνηση να ανακάμψει. Το αντίθετο, μάλιστα, καθώς της αφαίρεσε και αρκετά από την εικόνα της σοβαρότητας που προσπαθούσε να εκπέμψει. Όμως, όταν επικρατεί πανικός, η κρίση επικοινωνιακής στρατηγικής γίνεται καθημερινό φαινόμενο. Άλλιώς δε δικαιολογείται ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της Ν.Δ. να κινδυνολογεί πως αν βγει ο ΣΥΡΙΖΑ θα φύγουν οι καταθέσεις από τις ελληνικές τράπεζες, για να μείνει την επομένην ακάλυπτος από αρκετούς συναδέλφους του. Και είμαστε ακόμα στην αρχή, καθώς η εκλογή Προέδρου θα γίνει τον προσεχή Φεβρουάριο και κανένας δεν στοιχηματίζει αν θα βρεθούν οι 180 ψήφοι ή θα οδηγηθεί η χώρα σε εκλογές. Και όλα αυτά, ενώ έχουμε μπροστά μας την τελευταία και κρίσιμη αξιολόγηση της Τρόικας και κυρίως την εθνική προσπάθεια για τη ρύθμιση του χρέους, ώστε να καταστεί βιώσιμο. Και ο ΣΥΡΙΖΑ, αντί να κάνει ρεαλιστικές προτάσεις, αναδιστυπώνει ακραίες εξαγγελίες που συνοψίζονται στο «τάζοντας τα πάντα σε όλους», φοβούμενος μήπως κληθεί να τις εφαρμόσει και έρθει αντιμέτωπος όχι μόνο με τους πολίτες που τον πίστεψαν, αλλά και με τον ίδιο τον εαυτό του. Αυτή είναι η κακοδαιμονία της χώρας. Πάντα όταν είχε μπροστά της ιστορικές προκλήσεις, βρισκόταν δικασμένη και μπλεγμένη στον ιστό της αράχνης του αδίσταχτου λαϊκισμού. Και για μια ακόμη φορά μπορεί το φως στο βάθος του τούνελ να αποδειχθεί πως ήταν το τρένο που έρχόταν κατά πάνω μας.